

Leesclub Vrouwen van Nu

Verslag van de bespreking *Mijn Woestijn*, geschreven door Waris Dirie en Cathleen Miller.

Gehouden op 18 juni 2012 bij An van Wieringen

Afwezig: Conny Slagter en Erica Gunzel (Erica komt later om het boek te ruilen).

Reacties:

- Nan; goed geschreven, beleefde alles drie dagen lang met verbazing mee.
- Greet; onderwerp interessant, literair mager, niet boeiend, soms ongeloofwaardig.
- Marijke; leest als een trein, weinig literair, modellen 'hm'.
- Gerda; interessant, met name de woestijn, gedoe over de modellen.
- Leny; gemakkelijk, maar literatuur? Vlak geschreven.
- Inge; ietwat zwak, gaan de herinneringen niet op de loop?
- An; Aardig om te lezen, wil ook de andere boeken van Dirie lezen.
- Ria; mooi boek, overgang uit woestijn naar Europa.
- Joke; slecht taalgebruik maar eenvoudig schrijven bereikt een groot publiek. Boeiende inhoud met als resultaat aandacht voor vrouwenbesnijdenis.
- Conny (schriftelijk); een bijzonder verhaal (met een missie) over een ondernemende vrouw die haar levensloop goed op kan schrijven.
- Erica heeft het boek niet gelezen.

Het verhaal

Mijn Woestijn is het autobiografische verhaal van het vermaarde fotomodel Waris Dirie, die zich als speciaal ambassadeur van de Verenigde Naties inzet voor de bestrijding van genitale verminking van vrouwen.

Als nomadendochter werd ze in de Somalische woestijn op traditionele wijze besneden. Ze moest als kind in de woestijn geiten hoeden tussen de wilde dieren. Ongeveer op haar dertiende jaar vluchtte ze naar haar zus en tantes in Mogadishu. Haar moeder was een 'stadse', die trouwde met een nomade. Een oom van haar trok als ambassadeur naar Londen en zij pakte haar kans en werd dienstmeisje in die stad. Daar ontmoette ze mensen uit de modellenwereld en via omwegen kwam ze in New York terecht. Tweemaal had ze een (schijn)huwelijk, haar derde huwelijk liep uit op een scheiding, ze kreeg een zoon. De BBC kwam haar op het spoor en wilde een documentaire maken van haar leven. Daar ging ze op in en beleefde daarin de eerste ontmoeting met haar moeder na haar vlucht uit de woestijn.

Het voorwoord is 'Voor mama'. Respect staat hoog in haar vaandel, zeker voor haar moeder hoewel de verhouding tussen hen beiden spaak loopt.

De schrijfster

Dirie maakt haar debuut in 1998.

Andere boeken zijn *Dochter van een nomade*, waarin haar moeder de kritiek op besnijdenis ontkent. *Verborgene tranen*, over vrouwenbesnijdenis in Europa en *Mijn thuis*, over de zwarte vrouw in Afrika.

Door haar protest ontstaat er veel sympathie voor het onderwerp.

Ze heeft onder andere een huis in Wenen en in Kaapstad.

Genre, perspectief, taalgebruik

Het is een levensverhaal, geschreven in de ik-vorm, chronologisch maar enigszins 'gekleurd'. Het eerste boek laat weinig emotie zien. Het is een 'en toen' verhaal, geen spanningsopbouw of climax.

Tenslotte, het onderwerp is het meest interessant.